

Proud života (Karel Komers; *22. 4. 1938)

Na jaře roku 1938 se schylovalo k bouři nad celou Evropou.

Nejinak tomu bylo i nad Karlovými Vary, kde se vyhrcovalo soužití mezi Čechy a Němci.

V tomto napjatém tichu se narodil 22. dubna do České Židovské rodiny Karel Komers.

Vlna neštěstí, která se přehnala přes Československo po Mnichovské dohodě, donutila i jeho rodinu opustit rodinný přístav.

„Jsme museli okamžitě zmizet. No a dopadlo to tak, že naši mě naložili do takového košíku, to mně bylo asi půl roku, a s tím košíkem jsme odcestovali začátkem října do Prahy.“

Nový přístav nevypadal špatně.

Ale každodenní realita Protektorátu zastihla rodinu i tam.

Například v roce 1943.

„Tatínek měl problémy, jako spousta Čechů, někde něco řek zkrátka a už ho vezli do pracovního tábora v Benešově.“

Pro maminku začaly platit protizidovské zákony.

„Maminka onemocněla v 44. V tý nemocnici byli německý lékaři, takže nějaká Židovka pro ně nebylo nic zajímavého, tak více méně ji nechali zemřít.“

A co s malým Karlem?

„To mě ještě teda příbuzní, dostali mě do sirotčince zkrátka. Tam jsem byl zhruba od toho 44. roku.“

Život v sirotčinci nebyl jednoduchý.

Tatínek pobyt v pracovním táboře přežil.

„Táta se vrátil pěšky z toho tábora, protože ty Němci, co to tam hlídali, tak ty utekli.“

„Ty vězňové se sebrali, a kdo měl nějaký odvoz, tak ten odjel, a kdo ne, což byl můj táta, tak z toho Benešova došel do tý Prahy.“

Rok nato se malý Karel se svojí sestrou vrátili za tatínkem zpět do Karlových Varů.

Po únorovém převratu 1948 tatínek přišel o krejčovskou dílnu, Karel Komers vstoupil do pionýrské organizace a zúčastnil se prvomájového průvodu.

„Padal sníh v tý době a my jsme tam byli v kratásech a košilku a ten šátek a mrzli jsme. Museli jsme tam stát jako blbečkové.“

„No a výsledek byl takový, že jsem se z toho pionýra odhlásil. Tím začala moje protistátní činnost.“

Během svých studentských let si Karel Komers oblíbil hodiny dějepisu, kde se seznámil s cenzurou učebnic, a tak i přepisováním dějin.

„A tenkrát jsme měli učebnice ještě předválečný, a kde byly nějaký zmínky: Jan Masaryk třeba, prezident Masaryk, tak to bylo zaškrtnuté černou tuší.“

Jako každý mladý muž v jeho věku si musel splnit základní vojenskou službu.

„Zase z nějakých záhadných důvodů jsem se dostal k pohraniční strážce.“

„Na Šumavě jsme měli za úkol bourat ty vesnice a baráky v pohraničním pásmu co ještě existovaly po Němcích jako, a my jsme tam byly taková jako pracovní četa a to byla nejlepší volna, co nám mohli jako udělat.“

Po vojně začal pan Komers pracovat na výzkumném oddělení v chemických závodech.

„To byla zašívárna pro politicky nespolehlivý pracovníky. Ta firma musela mít, z nějakého zákona, výzkumný oddělení, no a pni v tom byli zašití, v tom žádný straník nebyl, tak jsme byli všichni vydědění a dělali jsme jakoby výzkum no.“

Při práci si našel čas na dálkové studium Vysoké školy chemicko-technologické v Praze, kam si podal přihlášku.

„Tu mně tenkrát soudruzi jako odsouhlasili.“

„No a já jsem neudělal dvě zkoušky z technologie. To byly předměty, který já jsem znal, si myslím, možná ještě líp než ti asistenti, páč jsem měl už 13 let praxe ve výzkumu.“

„To byl nějaký Hájek, asistent, ten mě jako u těch dvou zkoušek zkrátka vyhodil.“

„Pak jsem se dověděl ještě dodatečně, to už bylo po letech, že tohle byl šéf stranický skupiny, ten jako měl za úkol likvidovat takovýhle nepohodlný studenty, kam jsem patřil taky já.“

V roce 1968 pracoval Karel Komers ve vodárně v Karlových Varech. Tam jej zastihla srpnová okupace vojsk Varšavské smlouvy.

Po roce 1968 se pan Karel Komers i nadále zabýval prací ve vodárně, kde strávil ještě několik desítek let svého života, až do chvíle, kdy mu přeci jen už ta práce začala přetékat přes hlavu, a tak se odebral do důchodu. Stále se však rád dozvídá o novinkách z vodárny.

CO SE NEVEŠLO DO REPORTÁŽE:

V sirotčinci se Karel Komers setkal s nemocí svrab, na kterou dodnes vzpomíná.

„Člověk měl samý pupínky po celým těle, nebyl jsem jedinej, kdo to tam měl. Mě zabalili celýho do fáčů, namazali mě před tím nějakým krémem, tak mi koukali jenom voči, A pamatuju si, ten fáč tolik nedržel jsem ho tahal za sebou a ty vostatní děti z toho měly srandu, různě mně šlapaly na ten fáč.“

Když se tatínek vrátil do Karlových Varů, společně s Karlem a jeho sestrou, rozhodl se znovu oženit.

Nová maminka je však neměla příliš v lásce.

„Macecha nás nemilovala“

„Říkal jsem jí ošklivě: macecha a ona se podle toho chovala. Neměla nás ráda.“

Dlouhé chvíle si Karel krátil v městské knihovně.

„Tak jsem tam byl pečenej, vařenej. Ty dějiny mě zajímaly tenkrát taky, tak jsem si myslel, že jsem pomalu věděl víc než učitel.“

V roce 1968 pracoval Karel Komers ve vodárně v Karlových Varech. Tam jej zastihla srpnová okupace vojsk Varšavské smlouvy.

„ Já jsem tam zůstal sám. Ty lidi, ty nepřišli do práce a měl jsem tu vodárnu na krku ty dva dni. A Ti soudruzi, se jim říkalo lidový milice, tam měli samopaly, kulometry a měli tam takovou místnost zamřížovanou, a tam byli zahrabaní jako, a tak já jsem tam byl celou noc. Mezitím vyloupili laboratoř, pak nějaký šatny a já jsem to nestačil uhlídat.“

„Tak jsem zašel, co byli ti milicionáři, a zaklepal jsem tam. Se tam otevřelo takový malý okýnko: „Co chcete soudruhu Komersi?“ To jsem byl, soudruh mi říkali. „No, pane, tady vykradli laboratoř a šatny, já jsem tady sám. Nemůžete vy někoho pověřit, aby to hlídal?“ On povídal: „Soudruhu Komersi, to nejde. Až dostaneme signál orel, tak můžeme jako začít hlídat.“ Ale signál orel nepřišel.“